

således som det var vedtaget. Det vil sige, at i denne mellemfase kan ingen kommune komme igennem med et separat ønske om, at den gerne vil flyttes, og en del af en kommune kan heller ikke stemme sig over til en anden kommune. Det ligger helt fast, for ministeren har simpelt hen ikke bemyndigelse til at tillade det i det lovkompleks, som er indeholdt i kommunalreformen.

Efterfølgende vil det derimod være naturligt, at der skal være mulighed for, at ministeren kan justere inddelingen, men det skal naturligvis ske inden for rammerne af kommunalreformen, det vil sige, at en kommune mindst skal have 20.000 indbyggere, og at et forpligtende samarbejde som minimum skal omfatte 30.000 personer. Disse bestemmelser får virkning fra den 1. januar 2007, altså samme tidspunkt som kommunalreformen træder i kraft.

Dette lovforslag omfatter både små og store ændringer. Det vil sige, at man i medfør af bemyndigelsen kan sammenlægge hele kommuner, dele af kommuner eller mindre områder, og det skal naturligvis ske efter den samme model, som vi har kendt hele tiden: Der skal være et lokalt behov og et lokalt ønske om at gennemføre det. Alle kommuner skal pr. definition være bæredygtige, sådan som det er defineret i loven, og disse ændringer kan ikke ske uden tilslutning fra de berørte kommunalbestyrelser, som skal sige ja til dem.

Det vil være naturligt, at forslaget vedtages af den samme kreds, som stod bag den kommunale inddeling, altså Venstre, De Konservative, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og De Radikale. Forslaget er jo i og for sig kun en naturlig fortsættelse, som genindfører bemyndigelsen med virkning fra den 1. januar 2007, hvor kommunalreformen træder i kraft. Der skal altså ikke være mulighed for at lave ændringer inden det tidspunkt, men der kan jo på et senere tidspunkt opstå ønske om ændringer. Men jeg vil gerne sige, at i Det Konservative Folkeparti ser vi sådan på det, at der ikke skal ske væsentlige ændringer i en længere årrække fremover.

Ole Glahn (RV):

Vi mener fra radikal side, at succesen med den geografiske inddeling af de nye kommuner i høj grad bygger på, at kommunerne selv fik lov til at vælge partner eller partnere.

Den kommunale selvbestemmelse viste sin styrke i en sådan grad, at det kun var i meget få

tilfælde, der var behov for, at vi blandede os fra statsligt hold, og det er en rigtig god ting. Dermed er grundlaget for den nye geografiske inddeling af storkommunerne sikret på det bedst mulige lokale fundament, og sådan skal det også fortsætte, når indholdet af dette lovforslag skal udmøntes.

I Det Radikale Venstre er vi enige om, at det er vigtigt, at alle kommuner også fremover skal opfylde de krav, der ligger til grund for den gennemførte inddelingsreform. Det vil sige, at hver enkelt kommune skal have mindst 20.000 indbyggere, og alternativt at forpligtende kommunale samarbejder skal omfatte mindst 30.000 personer.

Lovforslaget indebærer, at indenrigsministeren med tilslutning fra de berørte kommuner kan træffe beslutning om ændringer af den kommunale inddeling, og i og med at der kræves tilslutning, bliver det krav, jeg nævnte indledningsvis, opfyldt. Dog kræves der ikke tilslutning, men blot inddragelse af kommunerne, når ændringerne drejer sig om mindre grænseændringer, der er begrundet i administrative hensyn, og de regulerede arealer er på højst 100 ha og ikke bebos af mere end 50 personer. Vi synes, det er rimeligt, at man får denne mulighed, som svarer meget nøje til de regler, der findes i den nuværende lovgivning.

For Det Radikale Venstre er det vigtigt, at den kommunale indflydelse på ændringer af inddelingen bevares. Vi finder denne afgrænsning fornuftig, og vi finder, der er behov for, at loven kan tage højde for de rammer, inden for hvilke de kommende reguleringer skal ske.

Til gengæld skaber lovforslaget nogen usikkerhed om de betingelser, der skal være til stede, for at indenrigsministeren kan ophæve forpligtende kommunale samarbejder. Da vi i Det Radikale Venstre principielt er imod ministerbeføjelser og derfor især ser på de begrundelser, der er for sådanne beføjelser, falder det os for brystet, at der ikke er nogen klar begrundelse for denne kompetence. Spørgsmålet fortoner sig så at sige i tåger.

Hvornår bliver der f.eks. mulighed for folkeafstemninger? Dette og endnu flere spørgsmål må vi have belyst under udvalgsarbejdet, og vi ville sætte pris på, hvis ministeren kunne komme med eksempler på tilfælde, hvor der kunne blive behov for en sådan beføjelse. Som sagen står nu, er vi meget betænkelige ved det, men vi håber, at ministeren kan berolige os.